

John Veenman

'Het leven is wat je gebeurt terwijl je andere plannen maakt'

Net verhuisd, een nieuwe baan en flink aan het trainen voor de halve marathon van Egmond. Na de eerste werkdag bij zijn nieuwe werkgever voelt John Veenman (47) een verdachte bobbel onder zijn oksel. Hij heeft de ziekte van Hodgkin, stadium 2. Een zware, maar leerzame tijd breekt aan voor het gezin. Ruim tien jaar later zegt hij stellig: 'Hodgkin is het beste wat me ooit is overkomen.' Samen met zijn vrouw Kathy (49) doet hij dit jaar mee met de Alpe d'HuZes. Dochter Naomi sluit aan bij de hardlopers. Johns streven: maar liefst zes keer de berg op!

Het leven is wat je gebeurt terwijl je andere plannen maakt. (Acda & De Munnik: Laat me slapen)

Deze zin noemt John erg treffend. Behalve dat Hodgkin tien jaar geleden prompt het leven van de sportieve inwoner van Warmenhuizen (de voormalige woonplaats van Steven Rooks, winnaar van de bolletjestrui in de Tour de France van 1988) binnenviel, merkt hij nu nog steeds dat hij regelmatig zijn doelstellingen moet bijstellen. Bijvoorbeeld op het gebied van sportprestaties. Door de gevolgen van de heftige chemokuur en bestralingen is zijn conditie aangetast en wordt hij jaarlijks onder meer gecontroleerd op long-, borst-, hart- en vaatziekten.

Motto

Het motto van de Alpe d'HuZes is John op het lijf geschreven: Opgeven is geen optie. Zijn redenering is sterk. Wanneer John de zes stevige beklimmingen van de Alpe d'Huez niet haalt, ziet hij dit toch als overwinning. 'Dan ga ik in de "Nederlandse bocht", bocht zeven, zitten en genieten. Daarna doe ik vlot de polonaise mee. Je kunt wel willens en wetens alles eraan doen

om het te halen, maar je kunt ook gaan genieten,' zegt de adviseur bij een dakpannenfabrikant stellig.

Deze sterke denkwijze heeft hij overgehouden aan zijn confrontatie met Hodgkin. Ook al heeft zijn lichaam qua conditie tikken gehad van cytostatica en bestralingen, geestelijk heeft hij victorie geboekt. Kathy: 'John is veranderd in zijn doen en laten.' John voegt toe: 'Ik zeg altijd: "Er is een John Veenman van vóór 2002 en een John Veenman van na 2002." Ik was een redelijk carrièragevoelige man, behoorlijk gericht op status. Moest bijvoorbeeld altijd het Journaal zien. Zelfs tijdens de behandeling, als ik overdag niet kon kijken en 's nachts niet kon slapen, dan keek ik de herhaling. Je had toen nog niet de mogelijkheid om het via Uitzending Gemist te kijken, dus deed ik het op deze manier.'

Dat streven is er nog, maar op een andere manier. 'Ik heb vijftien jaar in de grafische wereld gezeten. Echter, ik besepte me dat ik iets anders wilde doen. Dus in 2006 heb ik via een onderzoeksbureau een test gedaan.' Uit die test kwam hetzelfde als een oudleraar van John tijdens een reünie van de basisschool zei. 'Hij had voor iedere oudlerling een stukje voorgedragen over wat hij verwachtte wat voor beroep ze nu zouden uitoefenen. Bij mij zag hij een beroep als marktkoopman of vertegenwoordiger: ik moest iets doen met mijn mond.' John trok in 2006 de stoute schoenen aan en ging solliciteren bij zijn huidige werkgever, in een totaal andere branche. 'Een zware selectie. Ze vroegen aan mij: "Wat doe je hier?" Ik zei: "Dit vind ik leuk. Ik wil iets doen met communicatie bij een groot bedrijf waar ik zelfstandig kan ondernemen."' Die vlotte babbel heeft succes. "Ik kan van

niets, iets maken. Mits ik achter het product of de dienst sta. Stuur mij de markt op en ik enthousiasmeer mensen," vertelt hij bevlogen.

Heftig

Hodgkin is misschien het beste wat John is overkomen. Toch was die periode enorm heftig. 'Mijn lichaam leed meer onder de behandeling dan onder de kanker,' vertelt John. En dat heeft hij gevoeld. Kathy: 'John ging door met werken. De arbodienst gaf aan dat hij het best honderd procent thuis kon zijn, maar dat deed hij niet. Na de eerste chemo's bleef hij een week thuis en later in het traject, tijdens de bestralingen, ging hij een paar uur per dag werken. Dan had hij om 7.30 uur een bestraling en ging

John en Kathy samen met dochter Naomi, die tijdens Alpe d'HuZes bij de hardlopers aansluit.

hij daarna meteen door naar zijn werk.' Dat hield hij een paar weken vol. 'Na een paar weken pakt je lichaam je,' bevestigt Kathy. Kathy was de drijvende kracht achter het gezin. 'Ik moest wel. Ik heb ook gevochten, hij heeft het ondergaan en met z'n allen hebben we het doorstaan. Alles ging door. In het begin van de behandeling dacht ik ook een moment: "Straks heb ik geen man meer." Onze zoon Bono heeft ook eens aan John gevraagd of hij doodging... Je moet doorgaan..." Naast haar werk, tweemaal per week bij een reformzaak, zorgde ze voor Bono die in groep 4 zat, Naomi (groep 8) en John. Kathy was ook degene die het

Eind april trainde John ter voorbereiding samen met Steven Rooks in Zuid-Limburg.

slechte nieuws aan de kinderen, familie, kennissen en op school bracht. John kon dat niet. 'Ik hoorde dat ik een kankerpatiënt was. Je bent helemaal weggeslagen. Ik vergeet nooit dat ik bloed liet prikken. Door je hoofd gaat: ik heb kanker, hoever is het uitgezaaid? Je moet wachten... En ik voelde me kerngezond!'

Slechte B-film

Hij vervolgt: 'Op dat moment had ik echt iets van: hoe ga ik hiermee om? Ik reed naar mijn werk en dacht: ben ik in een slechte B-film beland? Later besef je je: het is echt!' John nam deel aan een trial. In plaats van acht toedieningen, kreeg hij vier dubbelzware. De specialist durfde dit aan omdat hij jong en sportief was. 'De huisarts zei

nog: "We gaan de grens van het toelaatbare opzoeken. Het gaat je lichamelijk slopen." Over het algemeen heeft John de behandelingen goed doorlopen, maar er waren wat momenten tijdens de chemokuur die hem en Kathy nog erg helder op het netvlies staan. 'Bij de tweede chemo kreeg John een allergische reactie. Hij had geen controle meer over zijn lichaam. Ze moesten hem plaatspuiten,' laat Kathy weten. 'Ik heb echt een dip gehad. Dat was tijdens de tweede chemo. Ik was zo ziek, het was zo ondraaglijk. Ik zei tegen Kate: "Vraag onze Lieve Heer dat hij me komt halen." Echt. Dit duurde tien minuten... ' Hij lacht: 'En weet je, twintig minuten later zat ik gewoon haring te eten!' De echte klap kwam pas na het behandeltraject. 'Dat was een heel zware tijd. Ik merkte dat ik niet meer mee kon komen. Je belooft bijvoorbeeld je – destijds – puberende dochter dat je ergens met haar naartoe gaat en later moet je tegen haar zeggen dat je niet kunt. Je bent te moe. Dat levert frictie op. Ik heb wel eens tegen Kathy gezegd dat ik me afvroeg of ik nog wel de geschikte man voor haar was.'

Hij verduidelijkt: 'Ik ontdekte dat het heel moeilijk is om aan het normale leven deel te nemen. Je denkt dat je na het overwinnen van de ziekte alles gaat relativeren en gaat genieten... Dan kom je erachter dat je weer in de echte wereld komt: de hypotheek moet betaald worden, je hebt een gezin om voor te zorgen, lichamelijk moet je vaker rust nemen. Je wilt er niet mee te koop lopen. Ik ben een sportman, fanatiek. Dan fietste je met een groep en riep iemand: "Kom op, haak aan. Dat kun je toch wel, jonge vent!"'

Die klap na de ziekte kwam hard aan. Daarom zocht John psychische hulp. 'De huisarts zei meteen tegen me: "Ben je er eindelijk! En nu gaan we ongeveer een jaar lang aan je herstel werken."'

John is blij dat hij de juiste hulp heeft gehad. Hij vertelt lachend over de grappige momenten die er ook waren tijdens zijn

strijd tegen kanker. Hij had voor het behandeltraject zijn hoofd preventief kaalgeschoren en aan hem was niet te zien dat hij ziek was. 'Ik voetbalde ook tijdens mijn chemoperiode. Natuurlijk op een lager niveau... ik hobbelde vijf tot tien minuten wat rond op het veld. Opeens maakte ik, eerlijk is eerlijk, een smerige overtreding. Die gozer riep: "Vuile kankerlijer!" Ik reageerde: "Klopt. Vandaar mijn kale kop!" Nou, die jongen is zo geschrokken! Ook na de wedstrijd bood hij niet één, niet twee, niet drie keer maar vele malen meer zijn excuses aan. Ik zei hem nog dat ik zijn excuses aanvaardde maar dat hij wel ontzettend uit moest kijken om zoiets te zeggen.' Lachend: 'Ik denk dat deze jongen het woord nooit meer heeft gezegd of zal zeggen!'

Alpe d'HuZes

John doet voor de derde keer mee aan de tocht op de berg die hij heel pakkend "de berg van Eufodriet" (samensmelting van "euforie" en "verdriet") noemt. Het initi-

atief kwam van zijn broer. Hun vader en oom zijn op 15 en 19 april 2010 aan kanker overleden. Samen richtten ze een team van zes op en John reed dat jaar drie keer omhoog: één keer voor zijn vader, één keer voor zijn oom en één keer voor zichzelf. In 2011: vijf keer. En nu, 2013, gaat hij voor zes keer. Dochter Naomi loopt deze dag. Daags ervoor begeleidt hij Kathy, die één keer de berg opgaat. Kathy zegt nuchter en trots: 'Oh, hij gaat de dagen ervoor nog andere bergen doen, hoor.' John gaat er voor, maar besluit stellig: 'Ik wil als overlever iedereen laten zien dat zes keer mogelijk is. Zonder uit het oog te verliezen dat vier keer ook geweldig is en dat je je doel bij kunt draaien zonder je schuldig te hoeven voelen of de wereld er uitleg over te geven. Ik ga gewoon genieten!'

Sabine Schuurings-Broks

John, Kathy en Naomi hebben op 5 en 6 juni aan Alpe d'HuZes deelgenomen, net voordat dit nummer van Lymfo werd gedrukt. In de volgende editie leest u over hun ervaringen.

John Veenman: 'We gaan er voor. Ik wil als overlever iedereen laten zien dat zes keer mogelijk is.'